

BESCHAMEND

Ik had me voorgenomen er geen aandacht meer aan te besteden, aan het vertoon in de Wetstraat. Maar mijn ergernis neemt dag na dag toe. Dagelijks verschijnen er berichten over onvoorstelbare mankementen en ondenkbare hiaten in onze door de overheid geregelde voorzieningen. Noch onze regeringen, noch onze volksvertegenwoordigers hebben daar de nodige aandacht voor. Zij houden zich liever schaamteloos onledig met een uit de hand gelopen feestje.

Dit is geen nieuw fenomeen. Al jaar en dag worden tekortkomingen aangeklaagd. Telkens worden er aanpassingen aangekondigd, telkens blijken het lapmiddelen te zijn, soms zelfs met een averechts effect. Ten gronde veranderd er niets. Zelfs de met veel bombast aangekondigde hervormingen, die in de regeringsverklaringen zijn opgenomen, draaien in het beste geval uit op een pover afkooksel van het voorgenomen plan.

Het ontbreekt onze beleidsverantwoordelijken aan een duidelijke, samenhangende langetermijnvisie en beleidsplanning die opeenvolgende regeringen kan overschrijden. Erger nog, wat niet in de regeerverklaringen is voorzien is quasi onbespreekbaar. De regeringspartijen zijn eerder bezig met de vraag hoe zij kunnen scoren en de andere regeringspartners het scoren kunnen beletten. Eensgezindheid staat niet in het woordenboek van de politieke partijen. Van een streven naar een doeltreffend beleid over partijgrenzen heen is geen sprake.

Het is wraakroepend dat in onze welvaartstaat vele noden onbeantwoord blijven, vaak onder het mom van gebrek aan middelen. Ik besef dat niet alle behoeften onmiddellijk en tegelijkertijd kunnen gelenigd worden. Dit besef versterkt de noodzaak van een langetermijnaanpak. Maar we moeten ook keuzes durven maken: welke zijn de kerntaken van een overheid in een zorgzame samenleving? Dit debat

moet zeker gevoerd worden. Dit betekent niet dat nu de pauzeknop moet ingedrukt worden en er niks moet veranderen. Integendeel, onze beleidsverantwoordelijken moeten nu al prioriteiten durven verleggen en middelen herbestemmen om zo de meest dringende noden te verlichten.

Tony Lemmens

Jaarprogramma 2023

Vrijdag 13 oktober: Herfstwandeling aan het Donkmeer in Berlare en bezoek aan kaasmakerij De Zuivelarij (volzet).

Dinsdag 21 november: Programma- en jubilarissendag in Den Egger (zie hierna).

Donderdag 14 december: Lezing 'Volharden in de broosheid' door theoloog Bert Roebben.

BGB Programma- en Jubilarissendag

Dinsdag 21 november 2023

Dinsdag 21 november 2023 is het weer zover: onze jaarlijkse programma- en jubilarissendag op het vertrouwde adres: Den Egger, August Nihoulstraat 74, 3270 Scherpenheuvel.

We starten vanaf 13u30 met de ontvangst en begroeting van de deelnemers met een welkomdrankje. Om 14u volgt in de grote zaal de voorstelling van ons jaarprogramma 2024. Daarna volgt onze vermaarde huldiging van onze 80-, 90-, en 95-jarige jubilarissen en van de huwelijksjubilarissen die 65-, 60- en 50 jaar gehuwd zijn.

We sluiten af met een uitgebreide receptie met drankjes en hapjes. Het is een uitgelezen gelegenheid om met collega's een babbel te doen, herinneringen op te halen en nieuwtjes uit te wisselen. Het einde is voorzien omstreeks 17u.

PRAKTISCH

Jubilarissen en hun partner zijn apart uitgenodigd en komen gratis.

Anderen kunnen zich inschrijven met het **formulier** achteraan deze nieuwsbrief of via de BGB-website.

De **deelname** aan de programma- en jubilarissendag kost 15 euro per persoon.

Zoals vorige jaren voorzien we een **busdienst** vanaf het station van Leuven naar Den Egger en terug. De autocar Van Aerschot vertrekt **om 12u45 stipt aan perron 14 gelegen aan de Diestsepoort** ter hoogte van het gebouw van Acerta. De bus keert om 17u terug naar Leuven. Inschrijven voor deze busdienst kan ook via het inschrijvingsformulier.

De **bijdrage** voor de heen- en terugrit is 10 euro per persoon.

Schrijf je in **vóór 7 november 2023**:

- ofwel per post naar Tony Lemmens, Busselbergstraat 9, 3583 Paal
- ofwel per email naar tony.lemmens@telenet.be
- ofwel via de BGB-website.

De **betaling** van 15 euro per persoon voor de programmadag en 10 euro per persoon voor de busdienst doe je op het rekeningnummer BE91 7390 0930 0176 van BGB met vermelding: je naam/namen - programmadag 21/11/2023

Verslag van de daguitstap naar Het Land van Herve op 24 augustus 2023

Het Land van Herve in het noorden van de provincie Luik is voor de meesten van ons bekend als een gebied met veel weiden. De Voerstreek ligt er, de lekkere Luikse siroop komt ervan. En is het ook niet dicht bij de Belgische Eifel? Treinreizigers kennen het van Welkenraedt... Allemaal juist. Maar er is meer en omdat het dus toch voor velen een ongekende streek is, bezoeken we vandaag een klein stukje ervan. Twee dorpen naast elkaar, Battice en Aubel krijgen er onze aandacht.

Het is fijn als iedere deelnemer op tijd en enthousiast klaar staat om de autocar op te stappen. Aan het gekende Shell-tankstation op de E40 in Barchon stoppen we. Tijd om de benen te strekken. Op de tweede verdieping van het restaurant, dat over de autostrade loopt, staat in een zaaltje heerlijke koffie te wachten. De thermossen zijn goed gevuld. De croissant kijkt ons uitnodigend aan en vooral: hij smaakt heerlijk.

Ten oosten van het dorp Battice ligt het Fort de Battice, midden op een 330 m hoge heuvelrug, met voor diegene die nog goede ogen hebben een uitkijk op Verviers en Aubel. De sympathieke Albert en Nelly sluiten aan bij onze groep. Albert - een ex-Aveve-collega - woont in Thimister, het dorp naast Battice, maar is graag nog eens tussen 'echte' BGB-ers.

Het fort, dat we samen bezoeken, maakte deel uit van de verdedigingsgordel rond Luik, samen met 3 andere forten, aangevuld met 195 kleinere randbunkers. De bouw ervan, door plaatselijke aannemers en 1200 arbeiders, begon in 1934. Het ontwerp is van Belgische militaire ingenieurs. Deze grootse werken duurden tot 1937. De muren uit gewapend beton zijn 3,5 meter dik, die we soepel passeren via de 'vredesingang'. In de antitankgracht krijgen we van onze 2 Nederlandstalige gidsen algemene informatie over de verdediging van het fort. We staan binnen onder een dak van 5,5 m gewapend beton, maar vooral voor een heel diepe put. Via een steile trap met 108 treden gaan we 30 meter onder de grond. Het immense fort ligt namelijk zo diep. Het is er vochtig, de temperatuur schommelt rond de 10 graden. Ik probeer me in te denken hoe de soldaten zich hebben gevoeld als ze deze trap afdaalden. Er konden maximaal 1000 soldaten gelegerd worden. Gedurende één maand was er voldoende proviand om hier afgezonderd van de buitenwereld te overleven. Zover is het echter niet gekomen.

800 soldaten bewaakten dit fort. Wij lopen in hun voetsporen door de ellelange gangen; in totaal zijn ze 3,5 km lang. De gids vertelt over het leven van de eenvoudige regionale jongens/soldaten onder de grond. Met enige fierheid toont hij een prachtig gerestaureerde Carell-dieselmotor. Acht van dergelijke ingenieuze maar lawaaiërige motoren stonden hier opgesteld. Zij zorgden voor alle elektriciteit in de bunker. Zeven ervan werden in de jaren 60 door een Antwerpse ijzerhandelaar ontmanteld en samen met alle ijzeren gevechts- en verdedigings-uitrusting als oud ijzer verkocht.

Aan de oorlogsgang van dit fort was er ook een klein mortuarium, goed voor 12 doden. De officieren wilden niet te veel graven voorzien om het moreel niet te fnuiken van in het begin. De eerste dode viel op 10 mei 1940, vooraleer het fort werd aangevallen. Daarenboven was het de bevelhebber van de site. Majoor Bovy was een oud gediende van de eerste wereldoorlog. Zijn gezondheid was niet zo best. Op 6 mei 1940 was hij opgenomen in het ziekenhuis met hartproblemen. Toch werd hij op 10 mei per ziekenwagen overgebracht naar het fort en stierf hij dezelfde dag nog aan een hartaanval. Het fort zat zonder bevelvoerder!

Op 21 mei, 12 dagen na het begin van het Duitse offensief, werd het fort getroffen door een luchtbom. De soldaten onderhandelde met de Duitse officieren over een staak-het-vuren en gaven zich op 22 mei over. Er waren ruim 30 doden en vier gekwetsten. Alle 750 soldaten en onderofficieren werden per trein afgevoerd naar Duitsland. Vijf jaar later kwamen ze bijna allemaal uitgeput terug naar hun geboortestreek.

Na ruim 2 uur zien we - een beetje verkleumd van de kou en de vochtigheid - het daglicht weer. De zon is verdwenen, donkere wolken hangen boven het glooiende landschap; af en toe zal het regenen. Onze volgende stop is het mooie restaurant Le Moulin de Val Dieu. In dit prachtig gerestaureerde gebouw staat een heerlijke kom dampende aspergesoep klaar. We genieten samen van de 'Boulets à la Liégeoise avec salade et frites' - en het waren flinke boulettes! 'Le morceau de tarte aux pommes' sluit onze lunch af.

Verzadigd steken we de straat over en lopen door de poort van de Abbaye du Val Dieu. Het prachtige binnenplein is omgeven met mooi gerestaureerde gebouwen. Het zijn de vroegere schuren en stallen van de oorspronkelijke boerderij. Cisterciënzers zijn volgens onze gids vooral boeren. Zij leven eenvoudig en in stilte, maar zijn ondernemend. Dank zij hun werk ontwikkelt de hele streek.

Vaak en ook hier is er een legende over het ontstaan van de abdij, zo vertelt onze gids. In de Middeleeuwen is de vallei van de Berwinne een dicht woud met een kwalijke reputatie. Heksen, slechte geesten en andere trollen waren er heer en meester en dus was het geen wonder dat het de bijnaam 'het bos van de Vallei van de Duivel' had. Om af te raken van deze slechte reputatie en om de kwade geesten te bezweren werd een Cisterciënzer abdij opgericht en spraken we vanaf dan van de "Vallei van God". Cisterciënzers zijn gekend om in gemeenschappen te leven die

instaan voor eigen onderhoud en dat verklaart waarom er een molen werd gebouwd om bloem te produceren voor het brood dat in grote hoeveelheden werd geconsumeerd. Dit is de geboorte van de Molen van Val Dieu. En wat gebeurde er met al die slechte geesten? Eens de vloek was teniet gedaan, veranderden ze in forellen, herten, patrijzen en prachtige vlinders... En daarom kunnen we vandaag genieten van deze prachtige omgeving.

Een groot deel van de 17e- en 18e-eeuwse abdijgebouwen is bewaard gebleven. Achteraan liggen het paleis van de abt en het gastenkwartier. We volgen onze gids en wandelen door de rustige prachtige gangen. In mijn verbeelding zie ik de monniken mompelend langs de muren schuifelen en brevieren. Oorspronkelijk was er geen verwarming in de gebouwen. De refter lag het meest zuidelijk om toch enige warmte te kapten tijdens de maaltijden. Een imposant beeld van de H. Maria met boven haar een enorme Sint-Jacobsschelp herinnert ons eraan dat bedevaarders welkom waren op hun tocht. Merkwaardig zijn de schilderijen van de abten. Ze lijken allen op elkaar, hebben dezelfde houding; alleen hun staf staat al eens anders op het schilderij. Grote kosten zijn hieraan niet besteed door de gemeenschap.

We volgen onze gids naar de Neogotische abdijkerk, die aanleunt tegen de abdij. De kerk is in 1839 gedeeltelijk afgebroken en in 1870 weer opgebouwd. In 1946 werd de kerk door de paus verheven tot basiliek, omdat de abt een belangrijke rol had gespeeld in de vredesgesprekken na de oorlog.

In februari 2002 verlieten de laatste drie monniken de priorij. Hun plaats is ingenomen door een christelijke lekengemeenschap, geïnspireerd door de regels van Benedictus en de traditie van de cisterciënzers.

U merkt het, mijn beschrijving over de kerk is minder in detail... want... ik kijk al uit naar onze laatste activiteit: het proeven van de plaatselijk gebrouwen bieren. Er is keuze genoeg: Blonde, fris en licht; Cuvée 800, een creatie voor de 800ste verjaardag; Brune, pikant op de tong; Triple, bitter maar zacht aan het gehemelte; Grand Cru, rijk, vol en krachtig; Excellence, 6 maanden gerijpt op eiken vaten... Doe daar nog een authentieke abdijkaas bij en de sfeer zit er helemaal in.

Het is aandringen om iedereen terug in de autocar te krijgen. Om 19 uur stappen de eersten uit bij het autocarbedrijf... Tot 13 oktober roept er iemand, we gaan zeker mee met de wandeluitstap aan het Donkmeer.

Vergeet zeker niet te kijken op onze site: <https://b-g-b.be>

Hilda, Theo en Willy maakten de prachtige foto's.

Stef Stas

Proficiat aan onze jubilarissen

80 jaar in 2023:

- 14 oktober 1943: *Elise Speck (FERM), echtgenote van Roger Lambrecht, Prosper Poulletlaan 2 Bus 0202, 3000 Leuven*
- 26 oktober 1943: *Camilla Laeremans (MRBB), echtgenote van Jean Adams, Bisschoppenstraat 18, 3360 Bierbeek*
- 31 oktober 1943: *Manu Botson (ABB), echtgenoot van Magda Mineur (ABB), Nieuwstraat 2, 3891 Borlo (Gingelom)*

65 jaar gehuwd in 2023:

- 4 oktober 1958: *Willy Cristens (ABB) met Jeannine De Clercq, Boekweitstraat 25, 2900 Schoten*

Onze deelneming aan familie van overleden leden

- 18 september 2023: *Felix Hensmans (ABB), weduwnaar van Gaby Huens, Wijngaard 36, 3110 Rotselaar*
- 20 september 2023: *Elza Donn e, weduwe van Rik Van Loon, p/a Begraf. Pues, Geldenaaksebaan 344, 3001 Heverlee*

Welkom aan onze nieuwe leden

- Karel Heyndrickx (ABB), Aarschotsesteenweg 238, 3111 Wezemaal (Rotselaar)*
- Sien Janssens (KVLV-Ferm), Essex Scottishlaan 29/0303, 8434 Westende*
- Leen Neirinck (KVLV-Ferm), Koffiestraat 75, 3300 Breisem (Tienen)*
- Jo Schouteten (SBB-Acerta), Ren e Verbeeckstraat 6, 3012 Wilsele*
- Johan Schevenels (SBB-Acerta), Grevensmolenweg 112, 3800 Sint-Truiden*
- Magda Simons (KVLV-Ferm), Sint-Agathaplein 01/0201, 3012 Wilsele*
- Hilde Van Laer (KVLV-Ferm), Vleugtweg 42, 3111 Wezemaal (Rotselaar)*
- Christel Wynants (CERA-KBC), Martelarenlaan 271, 3010 Kessel-Lo*

